Kui nemmad ſedda käsko kuulſid, mis Joſep neile andis, ſiis räkiſid nemmad issikeskes: eks tulle meile nüüd ſesamma hädda kätte, mis omma wennale teggime! Ja Ruben wastas neile ja ütles: eks ma räkind sel korral teile wasto, ja eks ma üttelnud teile: ärge tehke patto omma wenna wasto; agga teie ei wõtnud ſedda kuulda, waatke nüüd on luggu käes, et temma werd takka nõutakſe. — Nemmad räkiſid issikeskes omma kele, egga arwand, et Joſep, kedda Egiptuſe kunningas Sownatiks olli ümbernimmetand, ſedda piddi mõiſtma, ſest et tulk neil wahhelt olli räkimas. Agga kui Joſep, kes nende keelt kül mõistis, ſedda kulis, mis nemmad issikeskes räkiſid, siis pöris temma nende jureſt ärra, läks kõrwale, nuttis ja tulli jälle taggaſi, räkis nendega, ja laskis Simeonat nende ſeast wõtta ja tedda teiste ſilma ees kinniſiddu-da; agga teiste kottid käskis temma wiljaga täita, ja iggaühhe rahha nende teadmatalt wiljakotti panna ja neid minnema sa-

ta. Kui õhto ö-majjale ollid jämas, wõttis üks omma kotti lahti ja leidis omma rahha kotti ſuuſt. Ja nemmad löid kohkuma, ja ütleſid: mis Jummal meile nüüd wõttab tehha?

Ehmatas Jakob wägga, kui kulis, et temma poeg Simeon kinni jänud, egga tahtnud koggoniste Penjamit Egiptuſe-male lasta. Agga kui wimaks näggi, et ei wõinud parrata, ſatis tedda teistega ja ütles: lapſed, wõtke kahhewõrra rahha jure, ja ka ſedda rahha kaſa, mis omma kottide ſuuſt ollete taggaſi ſanud.

Tullid nemmad siis teiſt korda Egiptuſemale. Agga kui Joſep Penjamit nähha ſai, hakkas temma südda ſees likuma; laskis neile löuna sõma-aega walmistada, ja wõttis neid wägga auſaste wasto. Agga nemmad pannid ſedda, mis meleheaks ollid tonud, Joſepi jalge ette, kummardaſid ja heitſid ſilmili temma ette mahha. Teiſel hommikul laskis ta neid ärraminna. Kui jo kaugele ollid ſanud, käskis Joſep omma